

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA VELLA MISÈRIA

Tots coneixien aquella vella xaruga que es deia Misèria, que sempre pidolava en el poble en la dolça companyia del seus.

Tenia el seu estatge en una barraqueta als afores del poble i com a única riquesa, una figuera de fruita moçuda i fresca que la canalla del poble no deixava descansar.

Un dia arribà a la seva barraqueta un pobre pelegrí mig mort de fam i de cansanci que li va demanar que li deixés passar la nit.

I el va acollir i dintre de la seva pobresa, l'alleujà en les seves necessitats i li donà menjar, i un lloc vora del foc per la qual cosa el pobre que

no era altre que Sant Pere li digué que demanés una gràcia del seu gust i la vella li'n demanà una: Que qui pugés a la figuera no pogués baixar sense el seu permis. I

la figuera fou beneïda. Mes, com era una vella tan vella, una nit estant a la vora del foc, se li presentà la mort, però tot i éssent tan miserable li doïa tenir d'abandonar la seva barraqueta i el seu gosset. I es decidí a enganyar la mort, di-nt-li que agafés figues

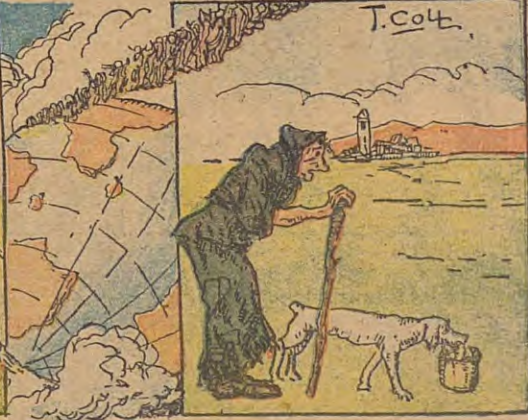
per anar menjant-ne pel camí, cosa que feu amb molt de gust i quedà presonera a la figuera, i no pogué baixar més. Passant anys i anys fins

que en el món no es moria ningú i no s'hi cabia, i cavant d'això i de la promesa de respectar-li la vida per fi lliurà la mort del seu capti-

veri i aquesta marxà corrents a fer feina, i de seguida una corrua de gent féu cap a l'infern, i cap al cel, i tot es va anar normalitzant mentre la vella Misèria va anar

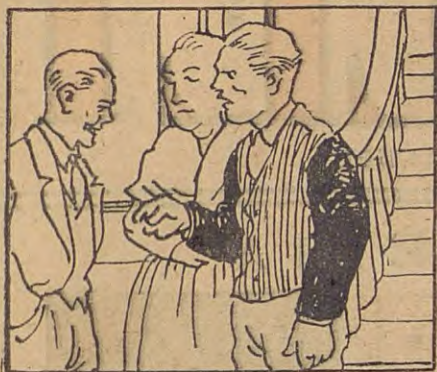
continuant pel món, fent de les seves ja que qui més qu menys després de tants anys tots a c neixen com es natural.

Un nen robat

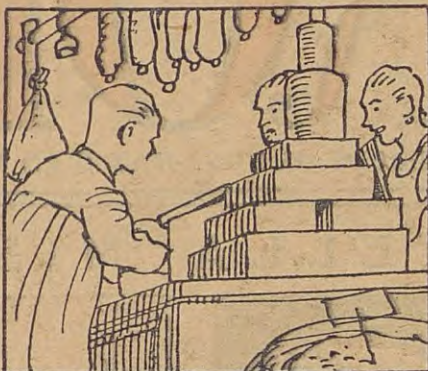
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

Els pares d'en Ricard, també estaven amoïnats, perquè, quan pensaven que tenint la manera de fer anar endavant el seu fill, aquest esdevindria un xicot instruït i capaç d'ésser la seva satisfacció, es trobaven amb un presumit, útil únicament per fer el mandra i per gastar diners. Resolgueren d'acord els senyors Vilamajor i

els pares d'en Ricard, de posar aquest empleat en un *colmado*, per veure si li baixaven els fums. Així ho feren i com que en Ricard s'havia acostumat tant a manejar diners, li vingué de nou aquella dieta, i aquella obligació de treball, i un dia tingué la pensada de sotraure cinc duros del calaix per anar-se a divertir. Com que no fou desco-

bert, reincidí, i al capdavant es posà en clar la cosa i no cal dir el disgust dels seus pares i dels senyors Vilamajor en assabentar-se'n. Els senyors Vilamajor indemnizaren al amo del colmado, i avergonyits del noi, resolgueren canviar-lo d'aires, i li compraren passatge per Austràlia, on ungermà del

senyor Vilamajor hi tenia una explotació agrícola.

Per una d'aquelles coincidències que semblen de pel·lícula, en aquell mateix vaixell havia d'embarcar-se Benvingut, que al fi havia reunit amb els seus estalvis, la quantitat necessària pel viatge. Mn. Josep anà a acomiadar-lo i en despedir se'n li digué:

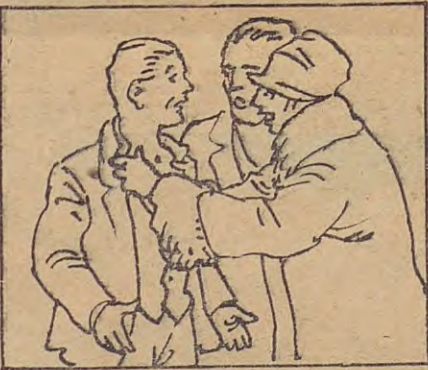
— Pensa sempre amb mi com si fos el teu pare, escriu-me i portat bé sempre. Els senyors Vilamajor ho sentiren i girant-se al sacerdot li demanaren: — Que no té pares aquest noi? — a lo que respongué Mn. Josep: — Em penso que no! perquè no puc creure que els que ell te per tals puguin ésser-ho... En breus paraules explicà als senyors Vi-

lamajor la vida de Valentí. Els senyors Vilamajor a son torn explicaren la pèrdua del seu fill, i com la il·lusió de recuperar-lo era tan viva, demanaren al noi si s'avindria suspendre el viatge per aclarir-ho, que ells, en cas de no ésser el seu fill, ja li pagarien amb escreix el perjudici que poguessin causar-li.

El noi tant il·lusionat a anar a Austràlia, s'hi avingué tot seguit perquè encara era molt més interessant si recuperava els seus pares. En aquest moment sonà la sirena del vaixell, anunciant la partida i fou donada l'ordre de retirar-se, els que no fossin passatgers. La senyora Vilamajor no havia oblidat una taqueta que tenia

Benvingut damunt el pit, i sense poder evitar el seu impuls, descordà el coll a Valentí, i amb joia indescriptible, comprovà que era el seu fill! Cai-gué sense sentits. Els mariners obligaren a retirar-se ràpidament. Es despediren de Ricard a qui recomanaren enteniment i desitjaren sort al costat

del germà del senyor Vilamajor. En quan a Benvingut, fetes les degudes averiguacions, detinguts en Cordesuro i la seva dona, fou la felicitat dels seus pares, ja que havia demostrat ésser bo amb tot i les circumstàncies gens propícies. En fi, ja poden pensar tot com anà.

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

PARAIGUA AMBULANT

— Tens el paraigua que et vaig deixar?

— No, l'he deixat a un amic.
— Quin bullit! I com m'arreglo ara!
El que me'l va deixar em diu que el que n'és l'amo el necessita!

XIFRA EXACTA

En unes oposicions per a una plaça de Professor mercantil, una de les preguntes a respondre era la quantitat exacta de bales de cotó que havia exportat de Nordamèrica en un any qualsevol.

Un dels opositors es sortí del mal pas magníficament escrivint en sa fulla d'examen «Any 1490: bales exportades 0'00.»

SALVADA!

— Quan jo era un noi — explica — a casa érem tan pobres que la meua mare m'envià a fer de vailet a la muntanya perquè no em podien mantenir. Me'n vaig anar a peu, vaig trobar feina i vaig treballar desesperadament durant cinc anys, al cap dels quals ja havia estalviat prou diners per comprar-me una bicicleta.

Poc temps després, vaig rebre una carta de casa dient que la mare estava molt malalta. Vaig pujar a la bicicleta i vaig córrer cap a casa. En arribar-hi,

el metge estava dient als de casa que sols l'aire de muntanya podia salvar-la.

— I se la va endur a muntanya? — preguntà un dels oients.

— No, — féu el milionari. — Vaig treure e's neumàtics de la bicicleta, li vaig fer respirar l'aire de muntanya que contenien i es va curar

FILOSOFIA

En una botigueta del carrer de Sant Pau hi ha un rètol que diu: «Es compren joies». El negoci és escàs.

— Naturalment, — fa l'amo amb aire pensatiu. — Si comprés penes i dolors, tindria feina tot el dia, però les joies, els pocs que en aquest món en tenen no se les volen vendre.

ATRAPAT!

Un home entrà a l'estanc a comprar uns quants cigars i pagà amb una pesseta. Abans d'anar-se'n digué a l'estanquer:

— Ahir em vàreu donar una pesseta falsa en el canvi.

— Impossible, — féu l'estanquer. — Fa vint anys que tinc botiga i mai ha

entrat una pesseta falsa al meu calaix. Amb el tacte ja les conec.

— Doncs si senyor. Em vàreu donar una pesseta falsa; però no us penseu que vingui a reclamar, no. Ja us l'he tornada ara mateix en pagar els cigars.

EPITAFI

Trist plany aquí s'exhala
pel pobre Pere Pons
qui baixà per l'escala
sense usà els esglaons.

EL BARRET

El senyor Enric de Poch anava al Ritz amb la seva senyora. Després de sopar i de ballar, arribà l'hora d'anar-se'n a casa i en passar pel guarda-roba el senyor Enric es trobà que el seu barret no hi era i en lloc d'ell li'n daven un altre.

— Qui haurà estat el cap de ruc que s'ha endut el meu capell! — exclamà enuïjat.

I el dependent del guarda-roba respongué:

— Algú que deu tenir el cap molt semblant al de vostè, senyor.

per En GUILLEM D'OLORÓ

EL XISTOS

L'amo d'una casa de comerç se les donava de xistós i sovint deia un acudit o altre, sovint molt suats.

I els dependents, naturalment, reien encara que no els fes gràcia.

Un dia, però, n'hi va haver un que no va riure.

L'amo, estranyat li preguntà:

— I doncs, no li agrada el meu acudit.

— Sí, senyor — féu el xicot — però no em cal riure, perquè a fi de mes p'ego.

GEOGRAFIA

Mestre: — Una llengua de terra que avença dintre el mar s'anomena cap. Ribelles, em sembla que està distret! Vejam, com he dit que s'anomenava una llengua de terra que avença dintre el mar?

Ribelles: — Testa.

PEGA

En Pau Pagès, passava pel carrer mirant a terra i veié una peça de dues pessetes.

S'ajupí i la collí, però al mateix moment en Peret Viuvíu que l'havia observat se li apropà exclamant:

— Ep, mestre! Doneu-me aquest duro, que l'he perdut jo!

En Pau restà un moment parat i després amb cara compu gida allargà les dues pessetes a en Peret dient:

— Sempre he d'estar de pegal! Teniu, preneu això i us deuré tres pessetes.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTORIA D'HASSAN BADREDDIN

(Continuació)

Un dia el Soldà decidí emprendre un llarg viatge i a la vigília, mentre hom feia els preparatius per l'endemà els dos Visirs germans passaven l'estona parlant:

— Saps què he pensat? — féu l'hereu al cabaler. — He pensat que ens hauriem de mullerar puix ja prou comencem a tenir-ne l'edat. I em sembla que, ben mirat, les noces podríem celebrar-les la mateixa nit tu i jo.

— Fem-ho tot segons ta voluntat, germà — féu en Nureddin. — Ja saps que sempre estic d'acord amb les teves decisions.

— I escolta — continuà Xamseddin: — No podria escaure's que la teva bona muller i la meva, portessin al món al mateix dia i a la mateixa hora, dos infants, i que el meu fos una noia

com la meua filla i que el teu fos un noi com el mateix sol?

— Ja ho crec, que podria esdevenir-se!

— Aleshores — féu l'hereu, — no ens quedaria altre remei que casar-los quan fos hora.

— Oh, germà! — féu en Nureddin. — La teva idea m'emplena d'entusiasme; però... entenem-nos: Què penses demanar al meu fill en qualitat de dot per donar-li en canvi la teva filla? (1)

— Oh! Em contentaria amb què el teu fill em donés tres mil dinars d'or, tres vergers ben acurats i tres ciutats de les millors de Mesri. I no creguis pas que això sigui car: Has de pensar que com la meua filla no n'hi haurà

(1) Tots els mussulmans quan es casen estan obligats de pagar al pare de la muller un do; tal com si comprassin la filla.

d'altra en tota la terra!... Que potser no t'hi avéns? Es que no rebaixo ni un dinar!...

I Nureddin, respongué:

— Germà tu oblideu que som fills del mateix pare i de la mateixa mare i que som dos Visirs en un de sol. El dot que tu demanes al meu fill és una cosa que sobrepassa els límits de tota exageració...

— Res, doncs! No hi ha res fet! Jo no dono la meua filla al teu fill!

— Doncs jo tampoc vull que el meu fill es casi amb ta filla!

Els dos germans es separaren i se n'anaren a dormir. En Nureddin es colgà, però en tota la nit no vingué la son als seus ulls.

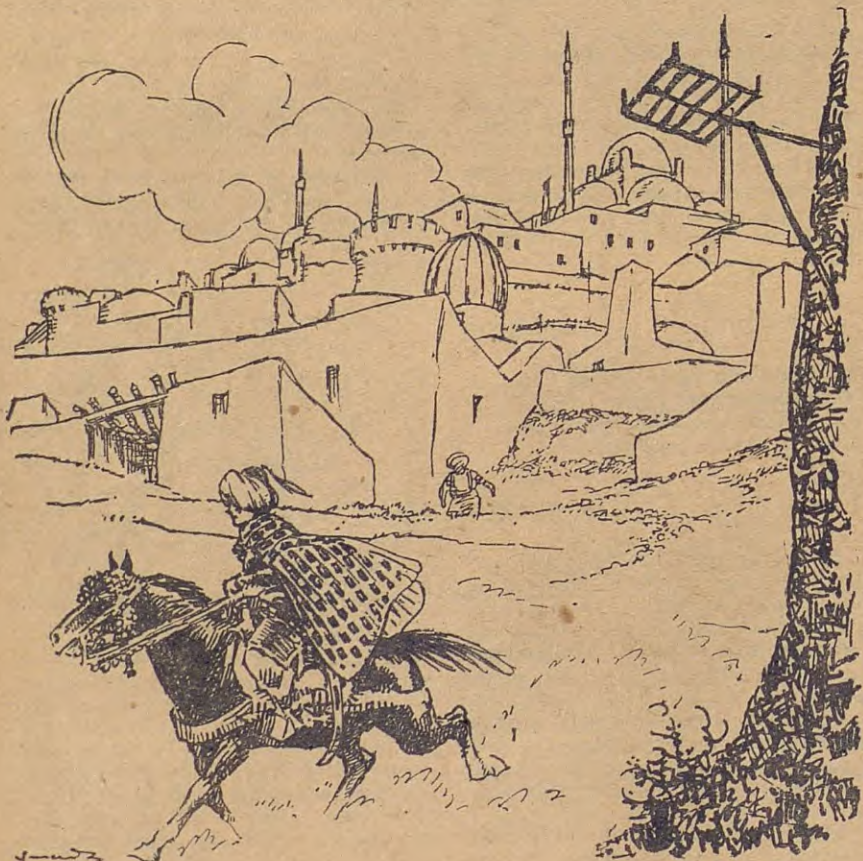
L'endemà de matí el Soldà, acompanyat del visir Xamseddin, empenqué el viatge i s'adreçaren tots dos cap a la banda del Nil. Deixaren Al-Kahirat (2) al darrera, travessaren el riu amb barques fins arribar a Guesirah i continuaren el camí en direcció a les Piràmides.

En Nureddin, quan son germà i el Soldà s'hagueren allunyat, es llevà, féu ses ablucions (3), digué la pregària del matí i ordenà a un jove esclau que li ensellés un cavall de color d'estornell que era molt ràpid. L'esclau guarní el cavall amb una sella tota exornada amb or i pedreries, amb amb els estreps indis i amb una manta de vellut d'Ispahan. Mentrestant, ell agafà unes alforgetes, les omplí de monedes d'or i després les carregà al damunt del cavall, fet tot el qual digué als esclaus que se n'anava a fer una passejada pels voltants cap a la banda de Kaliubià on pensava pernoctar i passar-hi tres dies.

Muntà a cavall i s'allunyà ràpidament. En eixint d'Al-Kahirat s'adreçà cap a la banda oposada a la que havia indicat a sos esclaus, i al migdia ja era a Belbeis. S'hi deturà per dinar i comprar provisions per ell i pel ca-

(2) El Caire.

(3) Purificació religiosa consistent en rentar-se el cos.

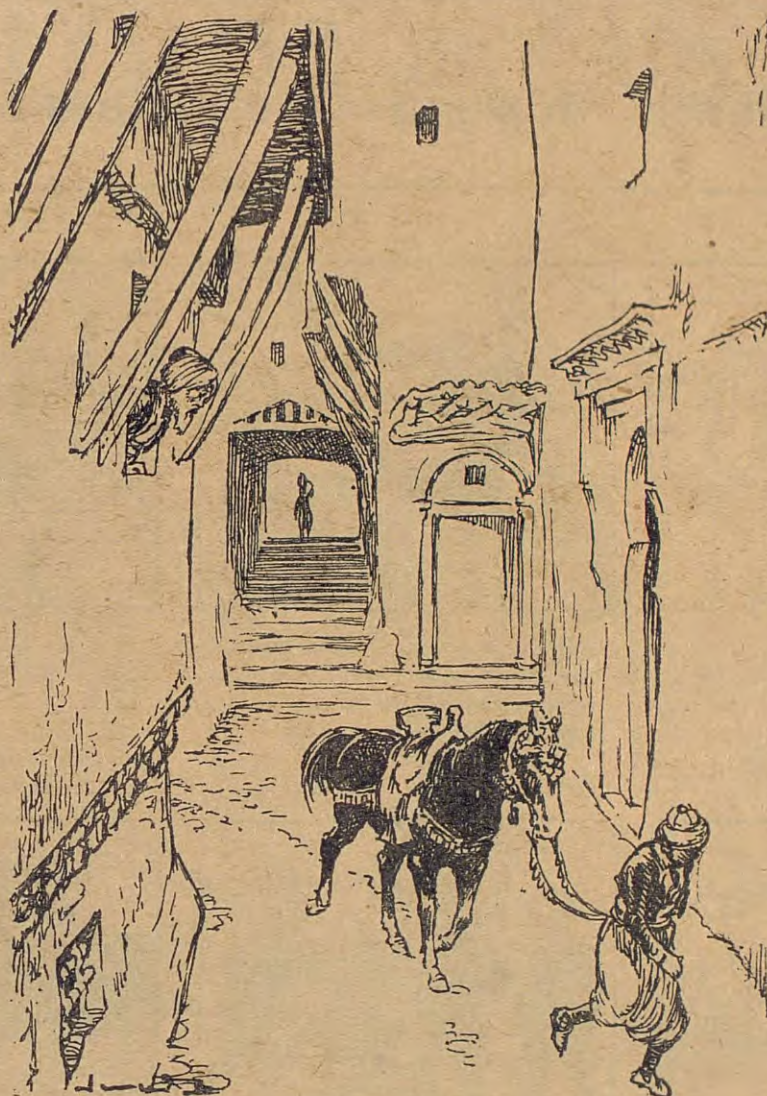
vall i després repren-
gué de bell nou el viat-
ge. Dos dies més tard
havia ja arribat a la
ciutat santa de Jerusa-
lem. Descavalcà, men-
jà un xic, féu un tomb
per la ciutat i al ves-
pre estirà el sac del
forratge en terra per
apoiar-hi el cap i s'a-
dormí pensant amb in-
dignació en la conduc-
ta del seu germà en-
vers ell.

L'endemà a trenc
d'alba, tornà a muntar
a cavall i, aquesta ve-
gada no parà fins
Alej (4) on s'allotjà
en un Khan (5) i hi re-
posà tres dies, després
dels quals féu una
bona provisió de tota
aquella mena de dol-
ços tan bons que hom
sap preparar tan bé en
aquella ciutat, els
quals són tots farcits
de pistatxos i ametlles
i recoberts amb una
crosta de sucre perfu-
mat, i després repren-
gué altra vegada el
camí amb tant de da-
lit, que una tarda, al
cap de pocs dies de
viatge, arribà a Bas-
ra (6); s'allotjà en un
Khan i ordenà a un
mosso que abans de desguarnir el ca-
vall i entrar-lo a l'establia el dugués a
passejar un xic per la ciutat ben poc
a poc per tal que es dessués i no aga-
fés un refredat a la quadra.

El criat en obeir l'ordre, passà
amb el cavall pel davant del palau del
Visir de Basra, el qual, en aquell mo-
ment estava guaitant a la finestra, i
en veure aquell cavall tan ricament
guarnit no dubtà que pertanyia a
algun Visir que s'esqueia a passar per
la ciutat: Féu cridar immediatament el
mosso i li preguntà de qui era aquella
bèstia tan esplèndida.

— Senyor — féu el mosso, després
d'haver besat la terra entre ses mans;
— aquest cavall pertany a un jove que
acaba d'arribar a Basra: Va excel·lent-
ment i elegantment vestit, és fort i ple
de seducció i el seu aspecte imposa
admiració i respecte.

El Visir, en oir aquelles paraules,
a afà un dels seus cavalls, el muntà i
se n'anà immediatament al Khan on

s'allotjava Nureddín, el qual, en veu-
re'l arribar, va córrer a ajudar-lo a
baixar del cavall. El Visir li donà la
salutació de costum i Nureddín li re-
tornà amb gran respecte; el féu entrar
al seu departament i li oferí per seure
una de les riques alfombres que s'ha-
via emportat d'Al-Kahirat.

— Fill meu — li féu el Visir — d'on
véns i per quin motiu et trobes a
Basra?

Aleshores Nureddín li explicà que
ell també era Visir d'Al-Kahirat i des-
prés li contà la causa del seu viatge.
El Visir en assabentar-se de la història
de Nureddín, ordenà de conduir tots
els bagatges seus al seu palau i així
mateix emmenà el nostre amic amb ell
cap a sa residència.

Les noces de Nureddín

Nureddín quedà establert al palau
del Visir i cada dia que passava esta-
va més i més meravellat de les aten-
cions i dels favors que aquest li dis-
pensava i cada dia li semblava més
trobar-se al costat del seu propi pare.

El Visir com més temps
passava estimava més
i més el bon Nured-
dín, en el qual li sem-
blava veure un fill que
Allah li havia enviat i
per fi, un dia, li digué:

— Fill meu: Jo em
vaig fent molt vell i ja
saps que no tinc cap
fill home. Allah, però,
em concedí una filla
única, la qual t'igualava
en beutat i en perfec-
cions. Fins avui he re-
fusat sempre tots els
que han vingut a de-
manar-me-la en matri-
moni; però a tu jo t'es-
timo de tan gran ma-
nera que et vull dema-
nar de prendre-la per
esclava i muller. Si tu
et dignaves acceptar
l'ofertament que et faig,
jo visitaria nostre se-
nyor el Soldà, li diria
que tu ets el meu ne-
bot, fill del meu germà
el Visir d'Al-Kahirat,
que has vingut per
maridar la meua filla i
li demanaria que et
nomenés per a substi-
tuir-me Visir de Basra.
perquè jo sóc ja bas-
tant vell i tinc més ne-
cessitat de descans
que no pas desig de
govern.

Nureddín, ple d'emoció, abaixà els
ulls i digué:

— Jo escolto i obeeixo, senyor!

Aleshores el bon Visir, boig d'ale-
gria, corregué a comunicar la nova als
seus amics i a tots els grans i nobles
del reialme; els féu venir al seu palau
i després d'haver-els-hi explicat tot els
obsequià amb menjars i begudes de
tota mena i després del gran banquet,
espargiren aigua de roses per totes les
sales i departaments (7) i s'acomia-
ren de Nureddín i del bon Visir.

Aquell mateix dia foren celebrades
les noces: Nureddín prengué un bany
i en eixir de l'hammam semblava la
lluna plena quan surt de la mar en la
més alta i més serena de les nits. Des-
prés es vestí un hàbit d'honor dels que
li havia regalat el seu sogre, muntà
el seu lleuger cavall de color d'estor-
nell amb aquells sumptuosos guarni-
ments i s'adreçà al palau del Visir
passant pel mig dels carrers de la ciu-

(7) Cerimònia nupcial àrabiga.

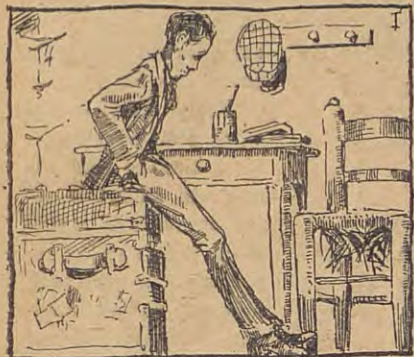
(Continuarà)

(4) Ciutat de la Síria a la Turquia Asiàtica

(5) Hos al.

(6) Bassora: important capital de la Tur-
quia Asiàtica.

Una bona pensada

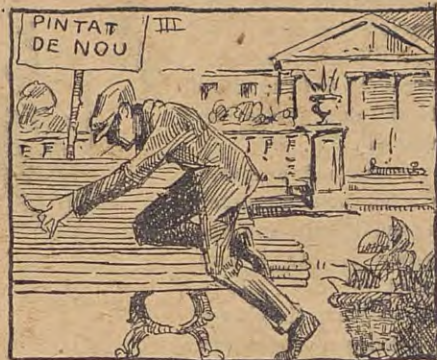

En Pelat estava avorrit de tant passar gana i de rumiar medis de guanyar-se la vida sense que mai logrés fer res de bo. Com que tenia molta traça amb les tisores i les pastetes, feia dies que muntava molins de vent,

soldats balladors i vanos japonesos per vendre a la canalla però mai no trobava comprador i de mica en mica anava perdent les esperances.

Un dia, però, tingué una idea lluminosa. Està clar! La base de la venda

és l'anunci i la base de l'anunci és que el públic s'hi interessi! Doncs, mans a l'obra!

Es traslladà al Parc, el seu lloc habitual de venda, o millor dit, de passeig, car encara mai no havia venut res,

proveït d'un pal i un rètol que els col·locà darrera d'un banc desocupat. El rètol deia «Pintat de nou»:

Ell, deixant a terra la seva càrrega de joguines de paper, s'assegué al banc i començà de tancar els ulls i fer

veure que dormia. Al cap de poc havia lograt el que desitjava, ço és que tota la canalla cridant «Veniu que riureu!» el voltessin esperant el moment que s'aixecaria brut de pintura.

Quan estigué completament rode-

jat de criatures, badallà, s'estirà, féu veure que es desvetllava i sense aixecar-se començà a vanter les qualitats del seu gènere i ensenyar a la canalla el funcionament dels molinets i dels soldats balladors. Les criatures cada

cop més enriolades anaren a cercar llurs mares i mainaderes perquè participessin de la «gran broma».

Com que en Pelat no es decidia a aixecar-se, per tal que aviat ho fes tothom començà a comprar-li el gènere i un ventall per ací, un soldat per

allà, aviat ho anà despatxant tot, fins a quedar completament desproveït.

«Ara ara!» deien tots els xicots esperant veure l'americana i cul de calces empastifats de pintura a l'oli.

En Pelat, rient per sota el nas exclamà: «Demà torneu que en duré

més», i sense torbar-se s'alçà, arreplegà la cistella, es carregà a coll el pal amb el rètol i se n'anà cap a fer un ben merescut àpat de mongetes amb lloillo mentre la quitxalla quedava tota decepcionada en just càstig a llurs perverses intencions.

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XXXVI. — *El llaurador i els seus fills.*

Un llaurador, en acabar sa vida, volent que els seus fills s'experimentessin en l'agricultura, els cridà i els digué: — Fills meus, jo vaig a morir però vosaltres trobareu allò que he amagat a la vinya, si ho cerqueu.

Els fills, creguts que hi havia enterrat algun tresor, removeren tot el terreny de la vinya després de la mort del pare i no trobaren cap tresor però la vinya, ben cavada, donà un fruit abundant.

Moritat: La faula demostra que el treball és el tresor dels homes.

CONTRIBUCIO PER LA SALUT

A Turquia, el Govern ha decidit imposar una contribució a les persones sanes. Consistirà en un augment de 20 per cent sobre la contribució que paguin i s'ut litzarà en manteniment d'hospitals i dispensaris.

El ianqui entrà al restaurant parisenc desitjós de fer-se remarcar per extravagàncies com és costum entre aquests fills de l'eixuta Amèrica.

— Què voldrà el senyor? — li preguntà el cambrer tot obsequiós.

El ianqui assenyalant una gàbia que penjava del sostre digué:

— Vull canari.

— Senyor el canari no és per menjar, el tenim aquí per distreure els clients amb el seu refilet.

— Vull canari, vull canari!

El cambrer anà a cercar el patró i aquest acudí per veure de convèncer l'extravagant client.

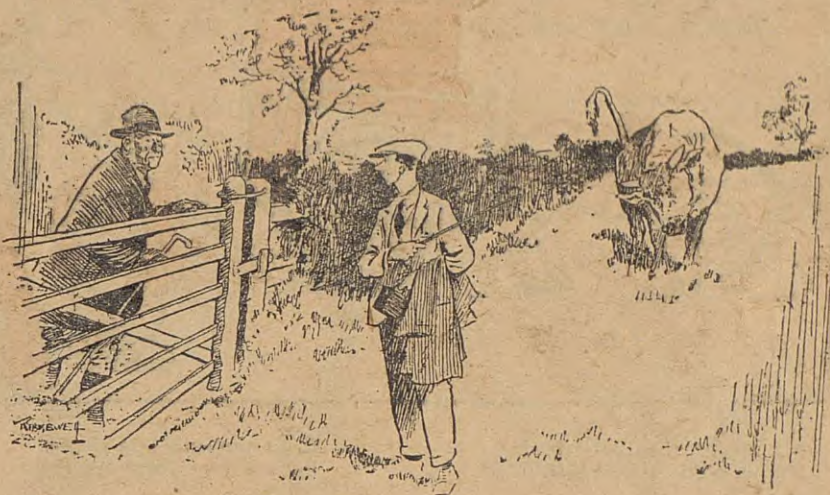
Però no hi va haver manera, ell volia canari de totes passes.

— Miri — li féu el patró, al capdavant — li donarem canari però val mil francs.

— Vinga canari!

El patró, penedit-se de no haver demanat un preu més alt encara, féu matar l'infeliç ocell i rostar-lo. Però quan anaven a servir-lo a l'americà aquest exclamà:

— No, tot un no. Només vull un franc de canari!

— És segur aquest brau?
— Veurà, més segur està ell que vostè!

(De The Humorist)

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Què me'n dius, què t'ha semblat d'aquell paisatge nevut que ha pintat en Rafelet?

— Que hi ha expressat tan bé el fred que fins l'art s'hi ha gelat.

M. CASTANYER

La Munda que és vanitosa, parlant de visites, deia:

— Em cremen tant, que jo a casa no rebo més que els diumenges. — I és ben cert, perquè el seu home que en beure perd la xaveta cada festa s'embriaga

i li dona un fart de llenya.

V. B.

Dos ninots iguals, de pasta va féu el pastisser Flotats i va exclamà un entusiasta:

— Mireu que són ben pastats!

J. COMABELLA

De dalt d'un plot de terra salta en Pere i cau tot pla, i diu als que veu que riuen:

— No heu vist cap ase volà!

X.

NOVES I COMENTARIS

Un químic alemany ha inventat un procediment perquè les pel·lícules no s'espallin mai. Agafeu-lo!

Diu un metge que badallar és bo per la salut. Ja veieu si n'hem d'estar d'agraïts a la ràdio!

Si voleu escriure cançons i no sabeu de música, no us amoïneu, diu un famós compositor. No, el que s'amoïnarà serà el que escolti les cançons, en tot cas.

Un francès ha ballat cent noranta dues hores sense interrupció. Probablement d'alegria per la puja del franc.

Biant, havent de donar una sentència de mort plorava. Algú li preguntà: Com és que ensems plores i condemnes? Respongué ell: Perquè cal donar a la natura el sentiment i a la llei la sentència.

Carta d'un col·legial a seu pare: «Estimat papà: Acabo de rebre el primer premi d'ortografia».

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 534 — Santiago Borrás

N.º 535 — Josep Guasch

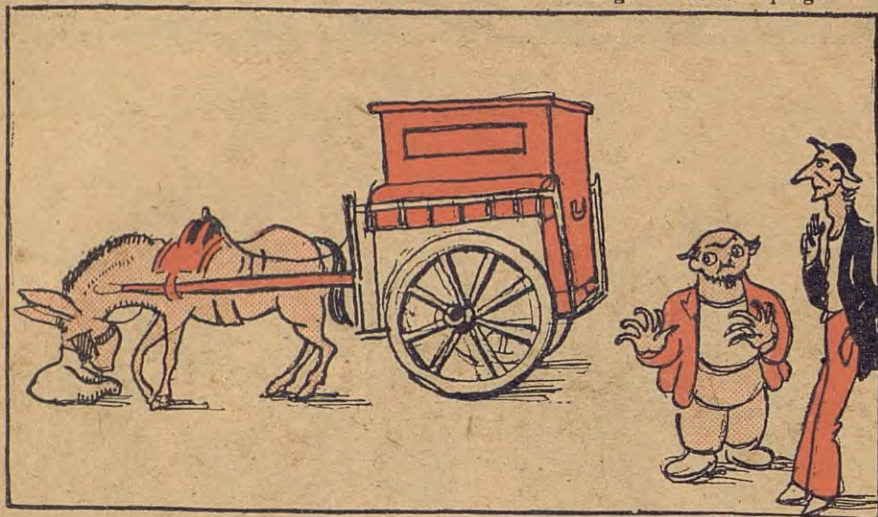
N.º 536 — Maria Suriñach

N.º 537 — Fèlix Borrás

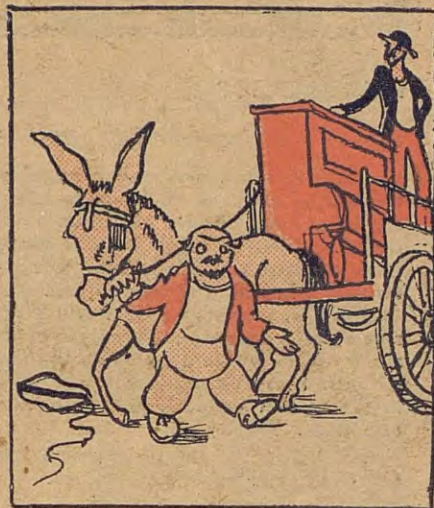
AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

En Baliga i en Balaga
tenen ganes de fè el plaga

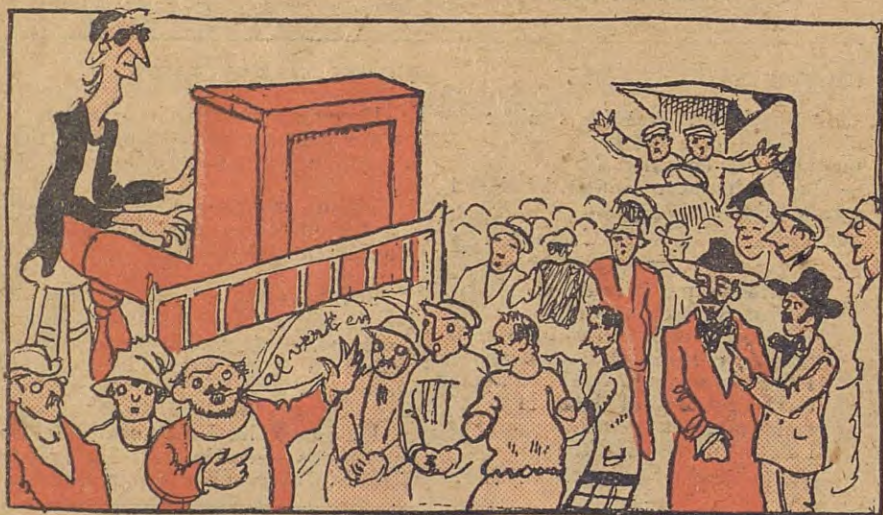

Avui troben pel veïnat
un p'ano abandonat.

Creu que estic ben decidit
Baliga, a fer córrre els dits.

I, fet i dit, amb encert
donen el primer concert.

Tota la Portaferrissa
para la bellugadissa.

I, fins hi ha parlaments
dels homes intel·ligents.

amb el nas, colzes i mans
toquen música de Brahms.

L'ase tot entusiasmat
també els seus brams hi ha ficat.

Però l'amo l'ha sentit
i s'apropa decidit.

I els hi toca amb gran finura
una estupenda obertura.